

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 56.588 van 4 december 1995
in de zaak A. 60.748/X-4353.**

In zake : Peter RASSCHAERT,
die woonplaats kiest bij
het Nationaal Syndicaat van het Rijkswacht-
personeel,
gevestigd te BRUSSEL,
Charbolaan 25

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Peter RASSCHAERT op 9 november 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissingen, bevat in de nota DPB/VL/20849 van 16 september 1994 (Bijlage 1) en houdende (inwerkingtreding : 1 oktober 1994):

- een definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege (BB/HM/B-26267/94-9 Sep 94);
- een ontneming van de graad;
- een plaatsing met onbepaald verlof en een administratieve overgang naar het Mob C LM";

Gelet op het arrest nr. 51.615 van 13 februari 1995 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van de bovengenoemde beslissingen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 september 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 november 1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van Luitenant R. DE FOOR, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds werden samengevat in het arrest nr. 51.615 van 13 februari 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt bevolen;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hij stelt, samengevat, dat het "noch vanzelfsprekend, noch duidelijk" is waarom, na de vrijspraak van 30 juni 1993 door het Hof van Beroep, een nieuwe administratieve procedure werd gestart met de zwaarste statutaire straf als voorwerp, dat de "rechtelijke vrijspraak van 30 juni 1993 met gezag erga omnes belet dat de verwerende partij

verzoeker wel zou kunnen straffen voor deze verweten feiten, die voorafgaandelijk reeds aan het (definitief geworden) toezicht van de strafrechter en van het Openbaar ministerie onderworpen werden", dat in acht genomen dit "strafrechtelijk en administratiefrechtelijk" gezag van gewijsde, een bijzondere zorgvuldigheid door de minister aan de dag diende gelegd te worden, dat er dient op gewezen te worden dat (in tegenstelling met wat verwerende partij betoogt) de ten laste gelegde feiten hoegenaamd niet bewezen worden geacht door het Hof van Beroep te Gent, dat een bijkomende onzorgvuldigheid wordt genoteerd in de besluitvorming van de minister, welke klaarblijkelijk (tegen alle evidentie in) een volkomen strakke principiële houding aanneemt die resulteert in een kennelijke onredelijke zware statutaire maatregel, dat de minister een aantal concrete gegevens van de zaak uit het oog verliest wanneer hij principieel stelt dat "(zelfs) een eenmalige overschrijding van een essentiële beroepsnorm" een voorbeeldige sanctie verdient, dat aldus de minister niet inziet, of minstens uit het oog verliest, dat verzoeker zowel vóór, als ná de verweten feiten, een voorbeeldige loopbaan heeft gehad met bovendien nieuwe beroepsfelicities, dat de minister niet inziet dat verzoeker reeds voldoende malen is gestraft geweest, "al was het maar door de mutatie van ambtswege van juni 1991, hetgeen reeds een zware professionele smaad inhoudt en bovendien een financieel verlies van meer dan 4000 Fr netto/maand betekent aan premies en overbodige professionele verplaatsingskosten en dit sinds juli 1991", dat de minister ook niet inziet dat verzoeker minstens een tweede maal ernstig gestraft werd omdat, nadat hij in 1993 door zijn aanhoudende beroepsernst toch promoveerde naar de BOB-groep te Aalst - wat een beroepsbevordering is en op financieel vlak ook beduidend is -, deze voor verzoeker moreel en financieel belangrijke promotie haast onmiddellijk ongedaan werd gemaakt door tussenkomst van Kolonel WOUTERS, om redenen die kennelijk

verband houden met de verweten feiten, dat de minister tevens niet inziet dat verzoeker gunstig aangeschreven blijft bij zijn oversten, zoals trouwens blijkt uit de lovende getuigenissen afgelegd voor de Onderzoeksraad door Majoor FACK en Adjudant-chef MEEUS, dat deze "merkwaardige en bestendige" beroepsintegratie nog bevestigd wordt door de collectieve brief van 20 mei 1993 gericht aan de commandant van de rijkswacht, dat het ook niet onbelangrijk is het blanco-register en het blanco-strafblad van verzoeker te benadrukken evenals zijn goede staat van diensten, dat aldus op 17 maart 1993 in zijn individueel inlichtingenboekje vermeld wordt : "Zeer goede graad van beroepskennis (...) Zonder zijn voorafgaande feiten, zou hij een model zijn voor veel collega's. In het District Aalst heeft hij zijn opdrachten steeds perfect uitgevoerd. Kan alle opdrachten aan. Goede opvoeding. Niets aan te merken op zijn gedrag.", dat het niet voor de hand ligt om met dergelijke pertinente elementen geen rekening te willen houden, "dat de Minister des te zorgvuldiger had moeten optreden dat collega NOE 2 dagen voor verzoeker voor dezelfde Onderzoeksraad verscheen en dat m.b.t. NOE na diens (analoge) gerechtelijke vrijspraak op 30 juni 1993 een (administratieve) klassering zonder gevolg werd besloten; dat dit geschiedde nadat de Onderzoeksraad (althans voor zover we goed ingelicht zijn) de mogelijkheid van een non-activiteit bij tuchtmaatregel had bestudeerd"; dat deze "administratieve sepotbeslissing" voor een collega uiteraard ook de onredelijkheid en de contradictie van de heden betwiste maatregelen aantoon, nu aan verzoeker in (o.i. door het Hof van Beroep van Gent definitief vastgelegde) gelijke omstandigheden de zwaarste statutaire maatregel wordt opgelegd", dat, gelet op de ministeriële uitspraak "zware deontologische fouten en overschrijden van een essentiële beroepsnorm", ook de concrete omvang en de bijzondere context van de ten laste gelegde feiten (200 Franse franken) dient onderlijnd te worden, dat het geheel van vaststellingen

tot het besluit doet komen dat de opgelegde sanctie kennelijk niet in verhouding kan staan tot de ten laste gelegde feiten, dat vooral niet uit het oog mag verloren worden dat de feiten reeds dagtekenen van 1989, zodat er ook twijfels rijzen omtrent de noodzaak of het nut van de uitvaardiging van de bestreden beslissing in 1994, dat deze feiten nooit hebben verhindert dat verzoeker in de schoot van de rijkswacht is blijven functioneren tot voldoening van zijn onmiddellijke oversten;

2.1.2. Overwegende dat de Raad van State dit middel in zijn schorsingsarrest nr. 51.615 van 13 februari 1995 "ernstig" heeft bevonden op grond van de volgende overwegingen :

"2.1.3.1. Overwegende dat de Raad van State zich, bij de beoordeling van de bestreden maatregel, houdende definitief ontslag, niet in de plaats van de tuchtoverheid vermag te stellen en alleen een marginale controle ter zake kan uitoefenen; dat hij weliswaar bevoegd is om na te gaan of de door de tuchtoverheid opgelegde straf niet buiten elke redelijke verhouding tot de ten laste gelegde feiten staat; dat derhalve in de voorliggende zaak moet onderzocht worden of de minister, uiteraard rekening houdende met de specifieke context, de persoonlijke toestand van verzoeker én het belang van de dienst, redelijkerwijs tot de conclusie kon komen dat de zwaarste sanctie zich in casu opdrong;

2.1.3.2. Overwegende dat de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, rechtdoende in strafzaken op 8 december 1992 een vonnis heeft gevelde waarin, onder meer, de tenlasteleggingen van valsheid in geschrifte, verduistering (artikel 240 Swb.) en omkoping (artikel 246, eerste lid, en 247 Swb.) in hoofde van verzoeker bewezen werden verklaard; dat de rechtbank de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling heeft gelast, gedurende een termijn van drie jaar; dat in het vonnis de rechtbank de opschorting als volgt motiveert :

'Overwegende dat de vijf beklaagden de opschorting van de uitspraak van de veroordeling hebben gevraagd;

Overwegende dat zij zich in de wettelijke voorwaarden daartoe bevinden;

Overwegende dat de Rechtbank de mening is toegedaan dat deze feiten zich in de toekomst niet meer zullen voordoen en teneinde de verdere beroepsmogelijkheden van beklaagden niet te hypothekeren';

dat tegen dit vonnis hoger beroep werd ingesteld, doch dat bij arrest van 29 juni 1993 van het Hof van Beroep te Gent, het bestreden vonnis, wat verzoeker betreft, wordt hervormd; dat het Hof in zijn arrest onder meer stelde hetgeen volgt :

'3. Wat Peter RASSCHAERT betreft :

Blijkens stuk 130 van het strafdossier ontving Rudy MOREL 200 FF, waarvan hij 100 FF aan Peter RASSCHAERT gaf. Het blijkt niet dat derde beklaagde hierbij enige actieve rol speelde. Het enkel feit dat hij dit bedrag aannam, levert niet het bewijs op van de tenlasteleggingen in zijn hoofde. Terzake gelden namelijk zelfde vaststellingen als hierboven onder nr. 2 vermeld.

De omstandigheid dat een buitenlandse bestuurder 200 FF in de auto van de rijkswachters zou geworpen hebben, waarna deze bestuurder onmiddellijk vertrok (zie keerzijde stuk 144 strafdossier) levert evenmin de in de tenlasteleggingen voorziene misdrijven op. Derde beklaagde dient derhalve te worden vrijgesproken';

dat het punt nr. 2 van het arrest waarnaar wordt verwezen luidt als volgt :

'Het enkel feit dat deze achteraf de bedragen aannam en bewaarde, valt niet onder de voorziene tenlasteleggingen. De band, die deelnemers tot één actiegemeenschap maakt, is hier geenszins aanwezig'.

2.1.3.3. Overwegende dat vooreerst dient onderzocht in welke mate de tuchtoverheid gebonden is door dit arrest van het Hof van Beroep; dat uit de motivering van het arrest blijkt dat verzoeker door het Hof werd vrijgesproken omdat de feiten niet het bewijs opleveren van de tenlasteleggingen in zijn hoofde; dat, met betrekking tot het eerste feit waarop de bestreden ontslagbeslissing van 9 september 1994, is gesteund, namelijk dit van 1988 waarbij 1WM MOREL 200 Franse franken had ontvangen en hiervan 100 Franse franken aan verzoeker gaf, het Hof van Beroep er van uitgaat dat verzoeker geen 'actieve rol speelde' en oordeelt dat 'het enkel feit dat (verzoeker) dit bedrag aannam, niet het bewijs oplevert van de tenlasteleggingen in zijn hoofde'; dat, met betrekking tot het tweede feit waarop de bestreden ontslagbeslissing van 9 september 1994 is gesteund, namelijk dit van 1989 waarbij een buitenlandse bestuurder 200 Franse franken in de auto zou geworpen hebben, waarna deze bestuurder onmiddellijk vertrok, en verzoeker de som geld dan zou hebben verdeeld, het Hof van Beroep zich geen oordeel lijkt te vormen over de materialiteit van de feiten; dat het Hof in zijn arrest immers stelt '... zou geworpen hebben ...'; dat in ieder geval deze gebeurtenis naar het oordeel van de strafrechter niet de in de tenlasteleggingen voorziene misdrijven oplevert; dat de feiten, bij lezing van het arrest van 29 juni 1993, op het eerste gezicht, ten minste gedeeltelijk, vastgesteld worden,

maar dat verzoeker wordt vrijgesproken omdat een bestanddeel van het misdrijf ontbreekt; dat in die omstandigheden de tuchtoverheid, zonder het arrest van het Hof van Beroep tegen te spreken, op grond van dezelfde feiten een tuchtstraf kan opleggen;

2.1.3.4. Overwegende dat verzoeker stelt dat de verweten feiten niet bewezen zijn; dat het voormelde arrest van 29 juni 1993 echter aantoonst dat deze, althans gedeeltelijk, blijken te bestaan; dat uit de bij het sub. 1.22 vermelde voorstel van 30 juli 1993 gevoegde stukken van het strafdossier trouwens blijkt dat verzoeker in de loop van het gerechtelijk onderzoek de feiten van 1988, respectievelijk 1989, heeft bekend; dat ook uit het proces-verbaal van de onderzoeksraad van 5 mei 1994 blijkt dat verzoeker in 1988 100 Franse franken van 1WM MOREL heeft ontvangen, en dat hij in 1989 200 Franse franken heeft verdeeld met 1WM MOREL; dat het zogenaamde derde feit waarnaar in de bestreden ontslagbeslissing wordt verwezen (het uitgeven van de ontvangen gelden tijdens zijn verlof in Frankrijk) eveneens tijdens de ondervraging voor de onderzoeksraad van 5 mei 1994 toegegeven wordt;

2.1.3.5. Overwegende dat in de voorliggende zaak de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en de latere vrijspraak niet impliceren dat de tucht-overheid precies hierdoor zou verhinderd worden haar eigen, wettelijke bevoegdheid uit te oefenen; dat de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en de latere vrijspraak daarentegen wel impliceren dat het niet meteen duidelijk en vanzelfsprekend is dat de tuchtoverheid de weliswaar bewezen feiten met de zwaarste sanctie beteugelt; dat precies daarom de specifieke context van de zaak, verzoekers persoonlijke toestand en het belang van de dienst in het onderzoek moeten betrokken worden;

2.1.3.6. Overwegende dat de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, namelijk het plegen, als openbaar ambtenaar, van valsheid bij het opmaken van akten van zijn ambt en het gebruik maken van deze valse stukken, de bedrieglijke verduistering als rijkswachter van openbare of private gelden, als rijkswachter gelden te hebben aangenomen en ontvangen van overtreeders van door hem vastgestelde verkeersinbreuken om zich te onthouden van het uitschrijven van 'een onmiddellijke inning', als rijkswachter, na een inbreuk te hebben vastgesteld op het verkeersreglement en gelden te hebben aangenomen van de overtreeders, zich onthouden te hebben van het uitschrijven van 'een onmiddellijke inning', ongetwijfeld ernstige feiten zijn, in principe niet overeen te brengen met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel; dat dit strakke principiële standpunt echter dient gerelativeerd te worden wanneer de abstracte tenlasteleggingen getoetst worden aan de concrete gegevens van de zaak; dat uit het arrest van het Hof van

Beroep immers blijkt dat verzoeker werd vrijgesproken van de betichtingen schriftvervalsing, verduistering en omkoping; dat uit de stukken van het strafdossier, die bij het reeds voormelde voorstel van 30 juli 1993 werden gevoegd, blijkt dat verzoeker tweemaal geld ontvangen heeft, in 1988 100 Franse franken van 1WM MOREL en in 1989 200 Franse franken die hij met 1WM MOREL heeft verdeeld; dat in totaal verzoeker dus een bedrag van 200 Franse franken heeft ontvangen; dat de beperkte omvang van de bedragen die wederrechtelijk werden geïnd uiteraard geen argument is om verzoekers laakbaar gedrag te rechtvaardigen; dat aldus echter de abstracte inbeschuldigingstellingen tot hun ware feitelijke proporties herleid worden;

2.1.3.7. Overwegende dat de correctionele rechtbank van Dendermonde in haar vonnis van 8 december 1992 de mening was toegedaan dat de verzoeker ten laste gelegde feiten zich in de toekomst niet meer zullen herhalen en dat zij daarom zijn verdere beroepsmogelijkheden niet wensen te hypothekeren; dat het Hof van Beroep verzoeker heeft vrijgesproken; dat de meningen ter zake van de correctionele rechtbank en van het Hof van Beroep, de minister niet binden; dat zij echter wel een ernstige aanduiding zijn dat het niet evident is dat verzoekers laakbaar gedrag moet resulteren in de zwaarste sanctie;

2.1.3.8. Overwegende dat verzoekers hiërarchische oversten, ook nadat de bezwarende feiten hen reeds bekend waren, hem zeer gunstig zijn blijven beoordelen; dat dit, onder meer, blijkt uit verzoekers persoonlijk inlichtingenboekje dat voor het jaar 1993 de volgende gegevens vermeldt :

'I. Geschiktheid voor de dienst van het wapen.

a) Graad van beroepskennis :

Zeer goede graad van beroepskennis.

b) Zedelijke hoedanigheden :

Alhoewel uit zijn verleden blijkt dat hij een nogal vertrokken beeld heeft over eerlijkheid, heeft hij sinds hij in het district Aalst is, zich altijd zeer positief ingesteld en kan er hem op zedelijk vlak niets kwalijk genomen worden.

Zonder zijn voorgaande feiten, zou hij een model zijn voor veel collega's.

III. Dienstbedrijvigheid :

In het district Aalst heeft hij zijn opdrachten steeds perfect uitgevoerd.

IV. Beoordelingen van de chefs van de betrokkene.
Districts- of Eskadronscommandant :

b) Uit oogpunt van de bijzondere dienst van het wapen of van de uitoefening van zijn bijzondere functies :

Kan alle opdrachten aan.

c) Uit oogpunt van het manschap :

Goede opvoeding. Niets aan te merken op zijn gedrag';

dat in het advies van de onderzoeksraad wordt gesteld dat verzoeker 'zowel voor de feiten als nadien en ook nog actueel als een zeer goed rijkswachter staat aangeschreven'; dat dit al evenzeer blijkt uit de getuigenissen die majoor FACK, vroeger districtcommandant te Aalst, en adjudant-chef MEEUS aflegden voor de onderzoeksraad op 5 mei 1994 en waaruit verzoeker naar voren komt als 'plichtsbewust', een 'bekwaam territoriaal rijkswachter', 'enorm korrekt', een 'geweldig kollega', 'stipt', 'proper', een 'bekwaam element', waarover de BOB 'unaniem positief' 'tevreden was'; dat uit het voorgaande tenminste blijkt dat indien het vaststaat dat verzoeker op een bepaald ogenblik laakbare feiten heeft gepleegd, dit niet verhinderd heeft dat hij verder in de schoot van de rijkswacht is blijven functioneren tot grote voldoening van zijn onmiddellijke oversten; dat er derhalve geen sprake kan van zijn dat de vertrouwensrelatie tussen de rijkswacht en verzoeker verbroken was; dat het belang van de dienst in de gegeven omstandigheden bijgevolg niet vereiste dat tegen verzoeker onmiddellijk de zwaarste sanctie moet worden getroffen; dat dit laatste niet tegengesproken wordt door de nota 'Ernstige vergrijpen begaan door leden van het Rijkswacht personeel' van 3 maart 1982 waarin de door verzoeker gepleegde feiten weliswaar als 'ernstige vergrijpen' worden omschreven die moeten beteugeld worden 'met de meeste strengheid'; dat 'de meeste strengheid' echter niet automatisch moet resulteren in het systematisch of verplicht opleggen van de allerzwaarste sanctie; dat trouwens dient opgemerkt dat de bestreden beslissing pas op 9 september 1994 genomen werd voor feiten die gepleegd werden in 1988 en 1989; dat precies de lange periode tussen het plegen van de feiten en de betuiging ervan reeds op zichzelf een aanduiding is dat de verstoring van de rechtsorde niet van een dusdanige aard was dat zich meteen de zwaarste sanctie opdroeg;

2.1.3.9. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker ernstige feiten ten laste worden gelegd die in principe niet overeen te brengen zijn met de staat van lid van het rijkswacht personeel; dat de concrete gegevens van de zaak de abstracte tenlasteleggingen relativeren aangezien deze in de werkelijkheid betrekking blijken te hebben op zeer minieme sommen geld en verzoeker uiteindelijk strafrechtelijk vrijgesproken werd; dat ook nadat de laakbare feiten bekend waren de vertrouwensrelatie tussen de rijkswacht en verzoeker niet verbroken was aangezien verzoeker tot grote tevredenheid van zijn hiërarchische oversten bleef functioneren; dat het geheel van deze vaststellingen ertoe nopen tot het besluit te komen dat de opgelegde sanctie kennelijk niet in verhouding staat tot de gepleegde feiten";

2.1.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt, samengevat, dat het argument, gesteund op verzoekers onberispelijk gedrag vóór en ná de feiten bezwaarlijk in aanmerking kan genomen worden om het manifest onredelijk karakter van de opgelegde maatregel aan te tonen, dat verzoekers voorbeeldige loopbaan evenmin van aard is om de bestreden beslissing als manifest onredelijk te beschouwen, gelet op het feit dat een vlekkeloze carrière op zich de feiten hun ernstig karakter niet ontnemt, dat de door verzoeker ingeroepen professionele smaad naar aanleiding van de mutatie ten bewarende titel, enkel betrekking heeft op een definitief geworden, vooraf genomen bestuurshandeling waarvan het beweerde disciplinair ("reeds voldoende malen gestraft") karakter niet meer kan worden opgeworpen naar aanleiding van een latere handeling, dat in deze context trouwens dient gewezen te worden op het onderscheid tussen een tucht- en een ordemaatregel, dat vervolgens gewezen dient te worden op de relativiteit van verzoekers argumentatie "goed aangeschreven te zijn bij zijn oversten", door te verwijzen naar het (eensluidend) oordeel van verzoekers hiërarchisch meerderen uitgebracht naar aanleiding van het voorstel tot definitieve ambtsontheffing, het oordeel van de commandant van de rijkswacht, het advies van de onderzoeksraad en de bestreden beslissing, hetgeen erop wijst dat het bestuur geen beslissing heeft genomen waarvan het niet denkbaar is dat enige in redelijkheid handelende overheid ze zou kunnen nemen, dat opgemerkt moet worden dat de macht om "tuchtstraffen" op te leggen een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid omvat, inzonderheid bij het vaststellen van de strafmaat, dat daaruit volgt dat iedere vergelijking tussen tuchtzaken onmogelijk is, dat voor het bepalen van het onredelijk karakter van de termijn waarbinnen de bestreden beslissing werd genomen, rekening dient gehouden te worden met de onmogelijkheid van de bevoegde overheid om in een eerste fase over de

feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken, dat op 30 juni 1993 het uiteindelijke voorstel tot definitieve ambtsontheffing opgesteld werd en op 9 september 1994 de bestreden beslissing genomen werd, dat, gelet op de chronologie van de uiteenzetting der feiten, de termijn van 14 maanden voor het afhandelen van een ontslag van ambtswege niet als onredelijk kan worden beschouwd, dat eveneens dient gewezen op de relativiteit van de zogenaamde "niet verbroken vertrouwensrelatie" tussen verzoeker en de rijkswacht; dat zij besluit dat het middel "niet ernstig" is;

2.1.4. Overwegende dat verzoeker repliceert dat door de verwerende partij in haar antwoord geen nieuwe elementen worden aangevoerd die de concrete keuze van de zwaarste sanctie a posteriori wel zouden kunnen verantwoorden, dat, rekening houdende met de specifieke context -onder andere opschorting van uitspraak, vervangen door vrijspraak in beroep, beperkte omvang van de litigieuze bedragen, blijvende gunstige beoordelingen en voordelige professionele getuigenissen van de hiërarchie voor de onderzoeksraad, aangehouden beroepsinsertie in de schoot van de rijkswacht, lange periode tussen het plegen van litigieuze feiten en het beteugelen op tuchtgebied-, de keuze van de zwaarste sanctie niet kan verantwoord worden;

2.1.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord geen nieuwe gegevens aanbrengt, noch argumenten ontwikkelt die de door de Raad in het schorsingsarrest gevolgde redenering aan het wankelen kunnen brengen; dat verzoekers middel thans als gegrond dient te worden beschouwd;

2.2. Overwegende dat de andere middelen, in de veronderstelling dat zij ontvankelijk en gegrond zijn, niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden; dat er derhalve geen grond is om ze te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissing van 9 september 1994 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege van Peter RASSCHAERT uit zijn ambt van rijkswachter en de beslissing van 16 september 1994 van de Directeur Beheer van het Personeel van de Hoofd-directie van het Personeel van de Generale Staf van de rijkswacht waarbij Peter RASSCHAERT, met ingang van 1 oktober 1994, zijn graad wordt ontnomen en hij "met onbepaald verlof wordt geplaatst en administratief overgaat naar het Mob C LM".

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier december 1900 vijfennegentig,
door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.